

[Trøjborg]

Vi synes også, at det personlige skattetryk er højt, men vi mener – og det sagde jeg også i min ordførertale – at princippet om, at forureneren skal betale, må slå igennem. Det kunne jo forstås på den måde, at det ved miljøbelastende produktioner kan være nødvendigt at pålægge en særlig afgift, som kan være med til at dække de miljøskaider, som produktionen måske tidligere har medført, og det kunne så være et råd til ministeren.

Jeg vil også gerne knytte en kommentar til prioriteringsdiskussionen. Jeg var glad for ministerens bemærkninger, som jeg tolker derhen, at der ikke er brug for en prioritering, der prioriterer indsatsen ned. Der er heller ikke brug for en prioritering, der fastholder indsatsen på det nuværende niveau, men der er brug for en prioritering, der tilrettelægger investeringerne efter omfanget af de problemer, som vi står over for, altså på dette område en betydeligt forøget indsats.

Vi har jo nævnt tallene flere gange i debatten; der skal mange flere midler til, for at vi kan få løst dette problem, og det er helt nødvendigt, at det kommer til at fremgå af ministerens plan for oprydning, at der vil blive foretaget en hurtig og effektiv indsats på området.

Så vil jeg gerne sige til ministerens kommentar vedrørende kørslen af flere tusind tons jord til Holland, for at den kan blive rensset, at jeg synes da, det er udmærket, at der bliver nedsat arbejdsgrupper – papir, papir, rapporter osv. – men der er altså brug for, at miljøministeren interesserer sig særlig voldsomt for, at danske virksomheder også kan få gavn af de store investeringer, vi foretager. Der er brug for en ret kraftig indsats, for at det kan blive til handling på dette område og på lignende områder.

Jeg vil slutte med at sige, at mine bemærkninger om miljøudgifternes størrelse i tilknytning til militæruddgifterne skal ses ud fra det synspunkt, som mit parti har, at alene en nulløsning vedrørende forsvarsudgifterne i forhold til regeringens oplæg over en periode på 5 år vil betyde, at der bliver anvendt 3 mia. kr. mindre på dette område. 3 mia. kr. mindre – det er dog en anelig sum, hvis vi ser på den indsats, der er nødvendig for at få ryddet op i kemikalieaffaldsdepoterne.

Engell (KF):

Jeg synes, det er en udmærket debat, vi har

her, hvor vi får trukket nogle linjer op i miljøpolitikken, så her er jeg da i hvert fald enig med hr. Leif Hermann.

For at undgå misforståelser vil jeg gerne understrege, at det også er Det Konservative Folkepartis helt klare opfattelse, som vi deler med miljøministeren, at miljøpolitikken naturligvis fortsat skal have den høje prioritet, den har, både i befolkningens opfattelse af, hvad der er de aktuelle samfundsproblemer, og i den politiske prioritering. Men i modsætning til hr. Leif Hermann ser vi opgaverne i sammenhæng. Vi ønsker ikke at føre en miljøpolitisk diskussion, som er uafhængig af den økonomiske debat, vi nødvendigvis må føre her i Folketinget.

Det, statsministeren har givet udtryk for, er, så vidt jeg har forstået, at man fra regeringens side ønsker at skaffe sig et samlet overblik ikke alene over de statslige, men også over de amtslige, de kommunale og de private investeringer og udgifter på miljøområdet i de kommende år: Hvad er det, vi har besluttet i dag? Hvilke økonomiske konsekvenser har det? Hvilke problemer melder sig i de umiddelbart kommende år, og hvilke problemer kan vi forudse på længere sigt?

Her må vi – ikke blot politikerne, men også samfundet – have et klarere billede af, hvad miljøopgaverne koster, også for i befolkningen at kunne skabe bevidsthed om, at der er en sammenhæng mellem miljø og økonomi.

Med hensyn til SF er det jo sådan, at vi, hver eneste gang vi har miljøpolitiske debatter, oplever overbudspolitikken. Ingen ønsker skrappe krav, hurtigere frister, i alle henseender strammere betingelser for erhvervslivet, landbrug, fiskeri, industri osv., end Socialistisk Folkeparti, og det er her, SF og den øvrige venstrefløj jo ikke har den sammenhæng i politikken, som burde være til stede.

Det nytter jo ikke noget, at man gerne vil være med til at lave alle strammingerne, men så samtidig ikke er i stand til at anvise, hvordan samfundet skal finansiere det. Og her taler vi jo ikke bare, som hr. Trøjborg, om at reducere et forsvarsbudget og den slags; det skal jeg ikke tage op i denne debat. Det er jo ikke det, vi taler om, for det er jo ikke bare de statslige udgifter. Det handler jo også om et erhvervsliv, som må kunne følge med.

Og dér mener jeg, at skulle den dag komme – hvad jeg ikke tror, og hvad jeg ikke håber –